

419. Az isteni Vőlegény ajándékokat hoz a lélek-menyasszonynak
A lelki házasság imája Clairvaux-i Szent Bernát tanításában II.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Ámen.

Imádkozzuk a 147. sz. éneket:

Jöjj el, Jézus, én szerelmem, jöjj el, édes Istenem!
Hozzad siet az én lelkem, Jézus, gyönyörűségem.
Mert e világ csalárd hívság, nem is tetszik énnékem,
Te vagy egész ékességem, Istenem és mindenem.

Amikor Clairvaux-i Szent Bernát az Énekek énekét magyarázza, akkor szól a látogatás ajándékairól. Isten érkezésének sok eredménye, lelki ajándéka van. Nem jön üres kézzel.

1. Isten látogatásának első ajándéka az: a lélek kilép önmagából. Szent Bernát ezt a kilépést, a léleknek ezt a kimenetelét latinul: sponse?? extasin-nak mondja, vagyis a lélek önmagából való kimenetelét, extázisát, kiragadtatását mondja (említi). De halálnak is nevezi. Azonban ez a léleknek kilépése önmagából nem a testi halál, nem az életből ragad ki, hanem az e-világi életnek a cselvetései közül. A Zsoltárossal elmondhatja a lélek-menyasszony: Lelkünk megmenekült, mint a madár a vadászok hálójából (Zsolt 123, 7). Ebben a földi életünkben ugyanis a vadászok hálói között járunk. Ezekről azonban nem kell félnünk, ha erőteljes és szent elmélyüléssel a lélek elszakad önmagától, messze távozik és felfelé repül úgy, hogy az emberek szokásos gondolkodásmódja fölé emelkedik. Elmondhatja a Zsoltárosnak a másik szavát is: „Bárcsak szárnyam volna, mint a galambnak, akkor elrepülnék és megnyugodnék!” (Zsolt 54, 7). Bernát felsóhajt: Bárcsak belejutnék ebbe a halálba, vagyis a lélek extázisába, a lélek önmagából való kimenetelébe, hogy elkerüljem a bűn halálának a cselvetéseit! Hogy ne érezzem a tisztátalan élet halálos csábításait, hogy ne kábuljak el, és ne érezzem a gyönyörök, a kapzsiság indulatát, a harag és a türelmetlenség ösztönzését, a nyugtalan szorongatást és a gondok terhét. Haljon meg az én lelkem az igaz lelkek halálával, hogy ne ejtse törbe semmi igazságtalanság, ne gyönyörködtesse semmi gonoszság! Mert boldog az a halál, amely az életet nem veszi el, hanem egy jobb életre viszi. Jó ez a halál, amellyel a test nem hal meg, de a lélek felemelkedik. Majd így folytatja: Az ilyen önmagunkból való kilépést, illetve az Istenbe való belépést szemlélődésnek nevezi. Mert az, hogy a földi vágyak nem ragadnak meg minket, (az) emberi erény, vagyis erőfeszítés eredménye, nehogy a fizikai világ képeit szemlélve nem keveredünk beléjük, ez már angyali tisztaság. (Énekek énekéről szóló 52. beszéd 4-5. pont). (ja).

De - folytatja Szent Bernát – mindkettő, vagyis az emberi erőfeszítéssel nem keveredünk a földi vágyak közé, illetve az Úristen felemel az angyali tisztaság szférájába, (ez is) Isten ajándéka. Ugyanis mindkettővel kilépünk önmagunkból. Mindkét ajándékkal túlhaladunk önmagunkon. Az egyikkel messzire, a másikkal nem messzire. Boldog, aki mondhatja: „Szeretnék elfutni innét, és a pusztában lakni” (Zsolt 54, 8). Nem elégedtél meg azzal, hogy kiléptél, hanem messze távoztál, hogy nyugodni tudj. Kiléptél és túlhaladtál a test csábításain, hogy már ne engedelmessé vágyainak, és ne ragadjanak el csábításai. Eltávoztál, elkülönültél ugyan, de még nem jutottál messze a mindenfelől rád támadó testi képeken, a lélek tisztaságával még nem tudsz átrepülni. Mindaddig ne ígérj magadnak pihenést! Tévedés lenne, ha azt hiszed, hogy magadon kívül megtalálod a nyugalom helyét! A TITKOS MAGÁNYT, a derús fényt, a béke lakását! Aki azonban Isten ajándékából eljutott oda, az boldogan mondhatja: Lelkem, nyugodj meg, mert az Úr jót tett veled! (Zsolt 114, 7). Ekkor ugyanis **Isten bevezet(i) önmagába.** Itt van az igazi magány, és a fényességes lakás. A nap hevétől védő sátor, a biztonság és rejtettség a forgószelek viharától, és az

esőtől, amelyről Szent Dávid is beszélt: *A bajnak napján elrejt hajlékában, megvéd sátrának oltalmában, és biztos sziklára állít engem* (Zsolt 26, 5).

A menyasszony tehát Isten ajándékából kilép önmagából, és isteni Urának a magányába távozik. Itt alszik azon a kedves helyen, vagyis isteni Vőlegénye karjai között, mert lélekben már túlhaladt, túljutott önmagán, kilépett önmagából Isten ajándékából.

(Énekek énekéről szóló 52. beszéd 5-6. pont).

Érdemes megfigyelni, hogy Szent Bernát mennyiféle (milyen sok) szót használ arra, hogy a lélek kilép önmagából. Krisztus is belép ebbe a világba. **Krisztusnak e földre lépését hajnalnak nevezi**, mert hiszen hajnal az, amikor felkel a nap. De Krisztus **ragyogását derűsebbnek mondja, mint a nap fénye(ét)**. Ez az isteni Nap is felemelkedik, fényét árasztja a földre, és élvezzük a melegét. Életünk egész útján Krisztus érkezésére lehet mondani, hogy ő az igazi, a teljes forrás, a fény, a nap verőfénye, aki az árnyakat megszünteti, a mocsarakat kiszárítja, és minden rútságot elűz. Krisztust így is megszólítja: „Ő örök Nyár, amelyen nem hanyatlik le a nap. Ó téli Fény, ó tavaszi Idő, ó nyári Szépség! Ó őszi Termékenység, ó téli és ünnepi Nyugalom! Mutasd meg nekem magadat, hogy úgy szemlélhesselek én is téged fényességben és ékességben lelkem elragadtatásával, önmagamból való kimenetelével, mint ahogyan Jákob látta az Urat még testi életében szemtől-szemben, és életben maradt. Vagy ahogyan Mózes látta őt nem képben vagy alakban. Vagy ahogyan más próféták látták őt egészen nagyszerű módon, melyet mások nem ismernek, csak ők és Isten. Vagy ahogyan Izajás látta őt szívének szeme előtt feltárulva a magas és fenséges mennyei trónuson. Vagy ahogyan Pál a paradicsomba ragadtatva *hallott kimondhatatlan szavakat, és látta az Urat*, Jézus Krisztust (vö. 1 Pét 1, 8? 2 Kor 9, 15? 5, 4? Róm 8, 23?).”

2. Az Úr látogatásának második ajándéka: a lélek átalakulása. Szent Bernát ezt így mondja: „Nagy és erős bizalmat ad nekem, hogy az a nagy próféta, aki hatalmas cselekedetben és beszédben az egek főséges hegyéről leszállt, engem látogatásra méltatott, pedig por és hamu vagyok. Könyörülni akar halottn, lehajolni a földön fekvőhöz, kicsinnyé válni, hogy egyforma legyen a kicsiny teremtményével. Megosztani a vakkal szeme fényét, saját csókjával megoldani a néma ajkat, és a gyenge karokat megerősíteni a maga erejével.” Édesen ízlelgetem - latin szóval: ruminálok – ezen igazságok fölött, és betelik egész bensőm. A szívem gazdaggá válik, és minden csontom dicséretét zengi. Minden nap érezzük, hogy bennünk megvalósul, hogy szívünknek megadja az értelem világosságát, ajkunkra a nevelő szót, kezünknek az igazságosság cselekedetét.

(Énekek énekéről szóló 16. beszéd 2. pont).

Milyen titokzatos változás ez! A saját képességek gazdagodása, a lélek-menyasszony egész valójának átalakulása. Ezért meri azután Szent Bernát az Énekek éneke menyasszonyával mondani: *A kedvesem enyém*, és pedig azért, mert érzi, hogy az isteni Vőlegény szereti őt, és pedig nagyon! És ő is viszontszereti isteni Vőlegényét: *A kedvesem az enyém, én az övé vagyok!* (Én 2, 16). Tehát Istenhez felszálló szeretetéből ismeri meg, hogy már szeretik őt, amikor ő szeret. Valóban így van: **Isten szeretete szüli a lélek szeretetét.** Megelőző figyelme teszi figyelmessé a lelket. Szent Bernát megtapasztalta: A lélek, amely kilépett önmagából, és ha csak egy pillanatra is, Isten kegyelméből eljutott Istenhez, azonnal átalakul Isten képére! A szeretet az az erő, amely a léleknek ezt a kilépést, ezt az egyesülését, ezt az Istenbe alakulását megadja, és hogy a lélek Istenhez ragaszkodjék. Azt mondja a lélek-menyasszonynak: **Amilyen módon magadat felkészítet Istennek, olyan módon jelenik meg neked Isten. A szenttel szent lesz ő, és az ártatlannak ártatlan.** Éppen így a szerető lélekkel szerető Isten lesz ő, a nyugalomban pihenővel pihenő isteni Vőlegény, a figyelmes menyasszonnyal figyelmes, és szeretettel törődő Úr.

(Az Énekek énekéről szóló 69. beszéd 7. pont).

3. Isten látogatásának harmadik ajándéka (az): a lélek gyönyörködik az isteni i?gében. Szent Bernát így beszél: „Talán kérdezi valaki közületek: Mi az, gyönyörködni az igében? Így válaszolok: Keress olyant, aki ezt megtapasztalta. Kérdezd tőle! Vagy gondold, ha én is

megtapasztaltam volna, el tudnám mondani a kimondhatatlant? Hallgass tehát arra, aki már megtapasztalta! Szent Pál apostol így mondja: Ha nem vagyunk magunknál, Istennél nem vagyunk. Ha magunknál vagyunk, értetek vagyunk (vö. 2 Kor 13, 4-5 ?). Vagyis más él bennem, amikor Istennel vagyok együtt, és más, amikor köztetek vagyok. Az előbbit megtapasztaltam, de el nem mondhatom. Az utóbbiban úgy fordulok hozzátok, hogy ezt értelmesen tudjam elmondani, ti pedig megértsetek. Ha kíváncsi vagy, mi is a gyönyörködés az isteni igében, ne a füledet nyisd ki, hanem a lelkedet! Mert erre nem a nyelv tanít, hanem a kegyelem. *Ez a bölcsék és okosok elöl el van rejtve, de világos a kicsinyeknek* (vö. Mt 11, 25-26).

(Az Énekek énekéről szóló 85. beszéd 14. pont).

Pedig Szent Bernát is megtapasztalta mindezt. Tudja, mit jelent gyönyörködni az isteni igében. Ezt a lélek ugyanis Istenben tudja, csak kimondani nem képes. Ehhez is alázatosság kell, elfogadás, a titoknak a felfogása. Ez pedig Isten ajándéka. *Úgy tetszett a mennyei Atyának, hogy a kicsinyeknek nyilatkoztassa ki* (néhány sorral feljebb írtam). Amikor a lélek gyönyörködik az isteni Igében, ez a lelki előrehaladásnak egy magasabb fokát jelzi. Ebben az imafokozatban a LÉLEK SEMMI MÁS után NEM VÁGYAKOZIK MÁR. Istentől semmi mást nem kér, csak magát Istent. Most már tapasztalásából megtanulta, hogy **akik Istenben bíznak, azokhoz jó az Úr**, hiszen *jó ahhoz a lélekhez, aki őt keresi* (Siral 3, 25). A lélek-menyasszony ilyenkor szíve szeretetéből és meggyőződéséből kiáltja a Zsoltáros szavát: *Mi kell nekem az égben? Velel vagyok, más vágyam itt a földön nincsen! Testem és szívem osztályrésze az örök Isten* (Zsolt 72, 25-26). Tehát nem a magát keresi az ilyen lélek odaforduló szeretettel, boldogságot, dicsőséget, vagy (valami) bármi mást, hanem egész valójával Isten felé tart. Egyetlen tökéletes vágya: az ő Királya bevezesse őt a mennyei szobába, hogy ragaszkodjék hozzá, és benne gyönyörködjék! Csak az tudja, akit Isten gyakran elhalmoz ilyen látogatásával (tudja): Egyedül Isten lehet az, aki után vágyakozhat! Csak az ilyen lélek tudja, mit is jelent gyönyörködni az isteni igében.

Szent Bernát hangsúlyozza: Az értelem csak annyit fog fel, amennyit a tapasztalat megérintett. Én talán nem vagyok vakmerő, ha a menyasszony kiváltságát magamnak tulajdonítom. Tudja az isteni Völegény, hogy a lélek milyen örömmel dédelgeti választott kedves menyasszonyát. Milyen sugallatokkal élesztgeti érzéseit, és milyen illatokkal kedveskedik neki. Az isteni Völegénynek saját forrása van, amelyből idegen nem meríthet. Méltatlan nem ihat belőle. Ezért mondja *kedvesét elzárt kertnek, lepecsételt forrásnak* (vö. Én 4, 12).

(Ezt az Énekek énekéről szóló 22. beszéd 2. pontjánál (számánál) mondja).

A tapasztalat a lélek-menyasszony számára tehát kinyilvánítja, hogy ő ebben az imaszakaszban, az Istennel való „lelki frigy imájában” a Szentlélek gyengédsége által az isteni Völegény érintését tapasztalhatja meg, aki őt segíti, hogy kilépjen önmagából. Segíti, hogy átalakuljon isteni Urába, és gyönyörködhessen az isteni Völegény érintésében.

4. Isten látogatásának negyedik ajándéka: a lélek-menyasszony (lelki) szemével láthatja, lelke fülével hallhatja, karjaival átölelheti isteni Urát. A lélek-menyasszony tehát ajándékba kapja, hogy lelke szemével szemlélheti isteni Völegényét. Belül meghallhatja Urának ujjongó, kedveskedő hozzá intézett szerelmes szavait. **Aki ugyanis teljesen és tökéletesen átadja szívét Istennek, azt az isteni Völegény gyakran meglátogatja.** A lélek-menyasszony pedig tudja, hogy mikor érkezik az ő Ura, mint hogyha mások számára titokban és rejtve jön is. A lélek-menyasszony *az okos szűz példájára virraszt* (vö. Mt 25, 1-2), és már messziről meglátja a közeledő Völegényt. Ez a Völegény mondta: *Akik korán virrasztanak, azokat szeretem, és aki keres, az rám is talál* (Péld 8, 17). A lélek-menyasszony megismeri a hozzá siető Urának vágyódását. Mindnyárt megérzi, hogy már közel van, hogy már szinte ott van nála. Boldog szemével látja a reá tekintő isteni szemet, amely mint a napsugarak(, úgy) hatol át az ablakon, de még a fal résein is. Ugyanakkor hallja az ujjongás és a szeretet szavát, amikor az isteni Völegény így szólítja őt: *Kedvesem, galambom, szépségem!* (Én 5, 2).

(Énekek énekéről szóló 57. beszéd 4. pont). (szám).

Nem is tudjuk, mit csodáljunk Szent Bernát szavaiban. A látogatás szépségét? Az okos és éber lélek állhatatos virrasztását? Vagy talán mindent megéző szívét? Boldog szemét, vagy fülének hallását? Valamennyi érzékszerve működik, és boldog, mert részesül isteni Ura látogatásának ajándékából.

A képességek tevékenkedései maguk is megtapasztalásuk, tapasztalatuk mintha Isten érintésének lelki megtapasztalásában az érzékszervek is részt vennének. Mintha a lélek intuitíve módon érezné, látná, ízlelné, hallaná a csodát, ami benne történik.

Egy másik alkalommal, amikor Szent Bernát a lélekről beszélt, aki Istent egészen tisztán látta, így fejezi(te) be gondolatait: „Uram, jó vagy te a lélekhez, aki téged keres. Futsz hozzá, átöleled, mint a Vőlegény, te, aki Ura vagy, sőt, aki mindenekfölött, örökké áldott Isten vagy!”

(Énekek énekéről szóló 69. beszéd 8. pont). (szám).

Isten érintésének, Isten látogatásának újabb ajándéka ez az érintés. Az Istent kereső a szerető lélek tapintásával, mintegy karjaival is átölelheti az isteni Vőlegényt. Most már az egész ember részesül benne, és lelke minden gazdagságával fogadja, látja, hallja, öleli (és) szereti ezt az isteni Vőlegényt. Az isteni örök Valóság, íme, a lélek érzékeivel is érinthető, látható és hallható. Isten adja ezt a megtapasztalást a lélek-menyasszonynak.

Az Énekek éneke következő sorát - (1. fejezet 1. során, tudniillik) Csókoljon meg a szájának csókjával! (Én 1, 2)1? – így magyarázza Szent Bernát: A lélek először Isten lelki lábát csókolja meg, azután a kezét, és végül az ajkát. Csodálatos, titokzatos közeledés ez az isteni Vőlegényhez, illetve rendkívüli ajándéka ez a lélek-menyasszonyt meglátogató Istennek.

(Énekek énekéről szóló 7. beszéd 1. pont). (szám).

Ebben a beszédben arról is szól, hogy az étel a szájban a zsoltár. Az étel a szájban ízletes, a zsoltár pedig a szívben. Tehát az értelem fogaival kell a lélek táplálékát megrágnunk, hogy érezhessük annak annyira megkívánt ízét, amely édesebb, mint a méz, a lépes-méz.

A lelki érzékszerveknek ez a magyarázata a Biblia tanításából fakad. Az ószövetségi könyvekben számos utalást találunk (arra): az egész ember részt vesz Isten nagy titkában, érintésében, látogatásában. Vagyis nem a fogak és az érzékszervek tényleges fizikai szerepéről van szó, hanem ezek a képek Isten látogatásának nagy gazdagságát tárják elénk. A Bibliából élő, és azt mindennapi kenyérként használó szerzetesnek lelkében ez a tanítás sokkal teljesebb értelmet nyer. Szent Bernát e kifejezések eszközeivel többet tudott megérteni, megértetni és megéreztetni szerzetesfiaival abból, hogy mit is jelentenek a lélek-menyasszony életében az isteni látogatás ajándékai. Bár Szent Bernát azt mondja, hogy az igazi bölcsességet nem lehet testi érzékekkel felfogni, mert hiszen az íz az ajkon van, a bölcsesség a szívben; mégis az Énekek énekéről szóló beszédeiben sorra veszi az érzékszerveket, és megállapítja, hogy például a hallásnak az a szerepe, hogy befogadja az ígét. Hiszen a hallás az a megfelelő eszköz, amely felfogja Isten ígétét.

(Énekek énekéről szóló 28. beszéd 8. pont). (szám).

Most elmélkedésünk **II. részében** a lélekmenyasszonnyal együtt **tekintsük át azokat az ajándékokat, amelyeket az isteni Vőlegény hozott!**

Amikor az Úr látogatóba érkezik, nem jön üres kézzel. Amikor átadja ajándékait, akkor a lélek-menyasszony nem tud betelni boldogságától. Mindezeket én kaptam? Ténylegesen már nem önmagára figyel, hanem először is kilép önmagából, és az ajándékokat nézi. Illetve isteni Urát, akitől ezeket az ajándékokat kapta. Ilyenkor már nem vonzzák a földi hiúságok. Nem tudják eltéríteni isteni Ura szemlélésétől. Mert az Úr – a szemlélődés kegyelmének az ajándékozója – eszközli azt, hogy a lélek kilépjen önmagából, és belépjen isteni Ura Valóságába. Ezért van az, hogy amikor a lélek önmagát feledve mintegy kilép önmagából, akkor a békességbe, az Istenben való megnyugvás állapotába jut. A mennyei nyugalomnak az előíze ez. Az isteni Vőlegény karjaiba zárja kedvesét. Ott nyugodhat. De az isteni Vőlegény is, a lélek-menyasszony (is) egyre jobban szeretnék

átölelni,
karjaiba fogadni,
szívére zárni,
szemébe tekinteni,
arcának ragyogó fényében megfürödni, (és)
szeretetébe belemerülni.

Mindez persze Isten ajándéka. Hiszen a lélek-menyasszony hányszor és hányszor próbálkozik ennek a boldog önmagából kilépés, és Isten világába való belépés élménynek a megszerzésére. A maga erejével nem sokra megy. Isten azonban bőkezűen adja kegyelmi kincseit. A lélek-menyasszony csak ámul, csak csodálkozik, boldogan szemléli isteni Urának e nagy szeretetét. Minél tovább nézi szerető szemlélő tekintettel isteni Urának ajándékát - amellyel a lélek-menyasszony kiszorította önmagából, és bevonta isteni életének a belsejébe -, annál inkább a lélek megtapasztalja önmaga átalakulását.

Az Istennel való egyesülés azt eredményezi, hogy **az ember egyre jobban betöltődik Istennel, átalakul istenivé, Istenben élő emberré. Itt fejeződik be a teremtésnek a műve**, mert hiszen *Isten a saját képére és hasonlatosságára teremtette az embert* (Ter 1, 27). **Itt bontakozik ki Isten újrateemtő, megszentelő akarata.**

Akik igazán szeretik egymást, azoknak a szíve együtt dobban. Gondolatuk együtt rezdül, mert egymásra irányul. Ajkuk szava és éneke egymást dicséri. Lényük a szeretet által egymásba hullámszik. Isten az, aki meglátogatta az ő kis menyasszonyát, és az Istentől szeretett lélek-menyasszony(nyal) immár egymásban vannak. Isten megszenteli az ő kis választottját, és **a kicsiny ember a végtelen nagy szent Isten szentségéből részesedik, szentté lesz, átalakul.** Így érthető, hogy a lélek-menyasszony nem győz gyönyörködni az őt meglátogató Isten ajándékaiban. Mert Isten nem valamit hoz, hanem saját magát adja ajándék gyanánt. A lélek-menyasszony gyönyörűségét találja isteni Urában. Persze, hogy olyan élmény ez, amelyet emberi szavakkal nem lehet kidagolni.

Az ember szeretné elmondani, hogy ezt a nagy-nagy ajándékot mások is megismerjék, mások is részesüljenek belőle. De mindig ott van az elégtelenségnek az élménye: nem tudom elmondani, megosztani testvéreimmel azt, amit Istenből kaptam. Olyan ez, mint amikor a lourdesi vagy fatimai látnok szavai alapján akarják megmintázni a Szűzanya alakját. A szobrász valami lehetetlen feladatra vállalkozik, földöntúli szépséget ábrázolni. Amikor a látnok (amikor) látja a készülődő szobrot, akkor csak azt tudja mondani: „Hát, nem egészen olyan.” Akkor a szobrász igazít rajta a látnok instrukciója alapján, és azok a szemek, amelyek látták az égi Édesanyát, a szoborra tekintve azt mondják: „Még most sem az igazi.”

Amikor a lélek azt az örömét akarja megosztani azokkal, akikhez az Úr küldi: „Menj, mondd el testvéreimnek, hogy én feltámadtam, hogy én élek, hogy én veled élek, hogy *én benned élek, te pedig én bennem* (Jn 14, 20).” *Mária Magdolna* módjára siet (vö. Jn 20, 1-2), szeretné az üzenetet teljesíteni, de olyan kevés a szó ereje. Viszont Isten (az, aki) a mindenható Úr. Az emberi szó gyarló ruháján keresztül is meg tudja mutatni isteni gazdagságát azoknak, akiről a kiválasztott lélek boldogan elviszi az örömhírt: *Él az én Uram, Istenem!* (Jn 20, 18). Meglátogatott engem! Így azután Isten ajándékából mások is részesedhetnek azokban(ból) a hozományokban, amelyeket az isteni Völegény az ő választott menyasszonyának hozott - nem valami kosárban néhány kézzel fogható ajándékot, hanem - önmagát.

Amikor a gyerek (amikor) valami ajándékot kap a látogatótól, akkor azt a kezébe veszi, a szájába veszi, a szívére szorítja. Itt a lélek-menyasszonnyal együtt, a családnak tagjai karjaival átölelheti az isteni Urat. Fülével hallhatja az ő szavát, amellyel megvallja a szeretetét a lélek-menyasszony iránt. És lelki szemeivel szemlélheti azt az Istent, aki ilyen bőkezűen, aki ilyen életet fakasztóan látogatja meg, ajándékozza meg az ő szíve választottját.

Érdemes tehát a Szent írás szavait úgy hallgatni, hogy abból felismerjük az isteni Völegénynek a vallomását: „Szeretlek téged is!” Akkor a szívünk szeretetre gyullad, akkor a mi életünk is gazdagabb lesz azokkal az ajándékokkal, amelyektől?? az isteni Völegény látogatta meg az ő választott lélek-menyasszonyát. **Minél tovább hallgatjuk Isten szavát, minél tovább**

ízlelgetjük a hallgatás csendjében Isten üzenetét, annál nagyobb lesz bennünk az öröm! Mit üzen? Azt mondja:

Hitvesem, te most már tudod, hogy' szeretlek én!

A lélek-menyasszonnyal együtt mi is mondhatjuk:

Én Uram, szeress még jobban engem szüntelen!

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Ámen.

Clairvaux-i Szent Bernát az Énekek énekéről szóló beszédeiben Isten látogatásának lelki ajándékairól beszél, ugyanis ő nem jön üres kézzel

1. A lélek kilép önmagából. Nem az életünkben ragadtatunk ki, hanem az e-világ cselvetései közül, mint *a madár a vadászok hálójából*

Lelkünk az emberek szokásos gondolkodásmódja fölé emelkedik

Jó lenne nekünk is *repülni és megnyugodni, mint a madár!*

A bűn halálának a cselvetéseit kell elkerülnünk!

Az önmagunkból való kilépés és Istenbe való belépés a szemlélődés

Csak nagy erőfeszítéssel érjük el, hogy ellenálljunk a földi vágyak csábításainak

Jó lenne a Zsoltárossal *a pusztába futni, az angyali tisztaság szférájába!*

A titkos magányt, a derűs fényt, a béke lakását kell keresnünk!

Lelkünk egyedül Istenben nyugszik meg

Szent Bernát Krisztus földre lépést hajnalnak nevezi, ragyogását felkelő nap fényénél derűsebbnek mondja

Krisztust örök Nyárnak, téli Fénynek, nyári Szépségnek, őszi Termékenységnek, ünnepi Nyugalomnak mondja, mert ő az igazi, teljes forróság, a nap verőfénye, mely megszünteti az árnyakat, kiszárítja a mocsarakat, és elűz minden rútságot

2. A lélek átalakulása

Minden nap érezzük, hogy az Úr megadja a szívünknek az értelem világosságát, ajkunkra a nevető szót, kezünknek az igazságosság cselekedetét

Érezhetjük a Völegény szeretetét, és viszont is szerethetjük!

Isten szeretete szüli a lélek szeretetét, hiszen Isten a szeretet!

Ha a lélek Isten kegyelméből akár csak egy pillanatra is eljut Istenhez, átalakul Isten képére

A szeretet ereje adja meg ezt a kilépést, átalakulást, Istenhez ragaszkodást

Amilyen módon készítjük fel magunkat Istennek, ő olyan módon jelenik meg: az ártatlannak ártatlan, a figyelmes menyasszonynak figyelmes és szeretettel törődő Úr

3. A lélek gyönyörködik az isteni igében

Arra kell hallgatnunk, aki már megtapasztalta a kimondhatatlan Istent!

Akkor tudunk gyönyörködni az isteni igében, ha a szívünket nyitjuk ki, nemcsak a fülünket!

A kegyelem a bölcsek és okosok előtt el van rejtve

A lelki előrehaladás magasabb fokát jelzi, ha már képesek vagyunk gyönyörködni Istenben, amikor már semmi más nem kérünk, csak Istent!

Jó az Úr ahhoz a lélekhez, aki őt keresi

Akik bíznak Istenben, azokhoz jó az Úr!

Egész valónkkal Istenhez kell fordulnunk! Egyetlen vágyunk legyen: A Király minket is bevezessen a mennyei szobába, ragaszkodjunk hozzá, és gyönyörködjünk benne!

Az értelem csak annyit fog fel, amennyit a tapasztalat megérintett

4. A lm lelki szemeivel láthatja, lelki füleivel hallhatja, karjaival átölelheti isteni Urát

Belül meghallhatja Urának ujjongó, hozzá intézett kedveskedő, szerelmes szavait

Aki tökéletesen átadja a szívét Istennek, azt gyakran meglátogatja

Szent Bernát valamennyi érzékszerve működött, boldog volt, mert részesült isteni Ura látogatásának ajándékaiból. Egészen tisztán láthatta Istent

A lélek először Isten lábát, kezét, majd ajkát csókolja meg; titokzatosan, csodálatosan közelít hozzá

Az étel a szájban a zsoltár. Az étel a szájban ízletes, a zsoltár a szívben

A lélek táplálékát az értelem fogaival kell megrágnunk, mely édesebb a lépes-méznél

Az egész ember részt vesz Isten titkában, érintésében, látogatásában

A Bibliából élő, azt mindennapi kenyérként használó szerzetesnek a lelkében ez a tanítás sokkal teljesebb értelmet nyer

Az igazi bölcsességet nem lehet testi érzékekkel felfogni, mert a bölcsesség a szívben van, az iz az ajkon

II. Tekintsük át az isteni Völegény ajándékait!

Az Úr nem jön üres kézzel

A lm boldog, kilép önmagából, az ajándékokat, és főleg Urát nézi; békességbe, az Istenben való megnyugvás állapotába kerül

A lm a maga erejéből nem tud kilépni önmagából

Minél tovább nézi az ajándékokat, annál inkább megtapasztalja az átalakulását

Az ember egyre jobban betöltődik Istennel, Istenben élő emberré válik! Itt fejeződik be a teremtés műve: – Isten saját képére teremtette az embert –, kibontakozik Isten újrateherítő, megszentelő akarata

Az egymást szeretők szíve együtt dobban, együtt rezdülnek, egymásba hullámoznak, egymásban vannak

A kicsiny ember a végtelen nagy szent Isten szentségéből részesedik, átalakul, szentté lesz

A lm nem gőz gyönyörködni Isten ajándékaiban, aki saját magát adja

Az ember szeretné másokkal is megosztani a kapott nagy-nagy ajándékokat

A látnokok nehezen tudják elmondani a szobrásznak, hogy milyen is a Szűzanya, mert ő nem látja

Siessünk mi is Mária Magdolnával, mondjuk el: *Jézus feltámadt! Jézus él!*

Mint a gyermek, szorítsuk a szívünkre Isten ajándékait!

Amikor meghalljuk a Szentírásból, hogy Isten minket is szeret, akkor a szívünk szeretetre gyullad, az életünk gazdagodik

Minél tovább hallgatjuk Isten szavát, minél tovább ízlelgetjük Isten üzenetét a csend templomában, annál nagyobb lesz bennünk az öröm!